

PENTECOST

V knihe Exodus, kapitola 12, verše 21-23 sa dočítame o tom, ako Izraeliti prvýkrát slávili sviatok Paschy. Boh im povedal: „Zachovajte teda toto ustanovenie, lebo je to príkaz, ktorý platí pre teba a pre tvoje deti naveky!“ (Ex 12,24) Po určitom čase Izraeliti s Božou pomocou a pod Mojžišovým vedením odišli z Egypta a prešli cez Červené more. Prišli až k úpätiu vrchu Sinaj, kde sa Boh zjavil Mojžišovi a prostredníctvom neho **Boh dal Izraelitom Desatoro. Stalo sa to na piaty deň po prechode cez Červené more.** Prechod cez Červené more je symbolom toho, ako Izraeliti zanechali hriech Egypta (nevieru, uctievanie modiel a bezbožný život) a ako putovali po púšti sprevádzaní Bohom (ktorý bol cez deň v oblačnom stĺpe a v noci zase v ohnivom stĺpe; dal im vodu zo skaly a mannu – chlieb z neba). Prechod cez Červené more možno dokonca prirovnať ku krstu, „ktorý teraz nás zachraňuje. Nie tým, že odstraňuje telesnú špinu, ale vyprosuje u Boha čisté svedomie pre zmŕtvychvstanie Ježiša Krista“ (porov. 1 Pt 3,21).

✘ Ústami proroka Ezechiela Boh povedal: **„Svojho ducha vložím do vášho vnútra a spôsobím, že budete kráčať podľa mojich nariadení, zachovávať moje výroky a plniť ich.“** (porov. Ez 36,27). **Toto proroctvo sa naplnilo na Turíce, keď na učeníkov vo večeradle zostúpil Duch Svätý.** Tri roky Ježišovho učenia a predpovede o jeho umučení, smrti a zmŕtvychvstaní, ktoré učeníci počúvali priamo od Ježiša, im „prechádzali iba hlavou“. S príchodom Ducha Svätého sa im však zapísali do srdca. Preto Ježiš povedal: „Je pre vás lepšie, aby som odišiel. Lebo ak neodídem, Tešiteľ k vám nepríde. Ale keď odídem, pošlem ho k vám.“ (Jn 16,7) Ježiš vedel, že pre učeníkov bolo nesmierne dôležité, aby prijali Ducha Svätého.

Turíce – J. I. Mildorfer (WGoA)

Ježiš je pravý Baránok paschy a obetovanie baránka paschy Izraelitmi bolo iba znakom Ježišovej smrti na kríži. Svojou

smrťou a zmŕtvychvstaním Ježiš vykúpil ľudstvo z „hriechu Červeného mora“. Na štyridsiaty deň po svojom zmŕtvychvstaní Ježiš vystúpil do neba. Od tej chvíle sa Panna Mária, apoštoli a učeníci modlili za zoslanie Ducha Svätého, ako im Pán prikázal (porov. Lk 24,49). Ježiš poslal svojho vlastného ducha od Otca – Ducha Svätého, ktorý v ňom prebýval a pôsobil cez neho počas jeho života na zemi. **Ježiš chcel, aby tento Duch prebýval aj v jeho učeníkoch, aby sa stali Kristovým telom, v ktorom môže tento Duch pôsobiť naveky a pretvárať ich na jeho podobu.** Musíme byť vnútorne pripravení (porov. Jn 14,15-16; Sk 2,38; 3,19-20) a modliť sa, aby nás Duch Svätý znova naplnil.

Turíce sa nazývajú aj Sviatok týždňov alebo Sviatok žatvy, ktorý sa spomína v knihe Levitikus 23,15-16. Boh pripravoval svet ako taký a špeciálne Izraelitov, aby prinášali ovocie svätosti. **Turíce sú naplnením tejto túžby, keď Duch Svätý, Duch svätosti, zostúpil na spoločenstvo veriacich a zanechal im ovocie Ducha Svätého.** Cirkev nám preto slávením Turíc pomáha vrátiť sa do momentu, kedy Boh dal Kristovho ducha jeho učeníkom – každému členovi Cirkvi. S príchodom Ducha Svätého sa Cirkev ako spoločenstvo veriacich stala Kristovým telom a chrámom Ducha. Pri liturgickom slávení sviatku Turíc si hlbšie uvedomme túto dôstojnosť a poslanie. Dovoľme Duchu Svätému, aby v nás pôsobil a aby sa v nás prejavilo ovocie, dary a charizmy, ktoré boli naplno rozvinuté u Ježiša. Ježiš povedal: **„Veru, veru, hovorím vám: Aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi.“** (Jn 14,12)

Svätý Jakub píše: „Pozrite: aj roľník čaká na vzácnu úrodu zeme a trpezlivo čaká, kým nedostane včasný i neskorý dážď“ (Jak 5,7). Neskorý dážď je pre úrodu oveľa blahodarnejší. Neuspokojme sa iba s „dažďom jeho Ducha“, ktorého sme už dostali, ale horlivo hľadajme a usilujme sa o neskorý dážď Ducha Svätého v našom osobnom živote, rodine, spoločenstve aj v celej Cirkvi.

The Trust in God overcomes all anxieties

**„Nech sa vám srdce nevzrušuje!
Veríte v Boha, verte aj vo mňa.“
(Jn 14,1)**

Ježiš počas svojho verejného účinkovania predpovedal učeníkom svoje umučenie, smrť a vzkriesenie. Keď „Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohoto sveta k Otcovi“ (Jn 13,1), bolo mu ľúto učeníkov a utešil ich slovami: **„Nech sa vám srdce nevzrušuje! Veríte v Boha, verte aj vo mňa.“** Uisťuje ich, že sa vráti a vezme ich k sebe: **„V dome môjho Otca je mnoho príbýtkov. ... Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“** (Jn 14,2-3)

„Nepokoj v srdci stláča človeka, láskavé slovo ho však rozveseľuje.“ (Prís 12,25) Náš milujúci Pán nechce, aby sme boli pre nič ustarostení ani znepokojení. (porov. Flp 4,6) Keď sa učenici ocitli na rozbúrenom mori, preľakli sa, ale Pán ich vyzval, aby sa nebáli a verili v neho. On je s nami vždy, v každej životnej situácii, aby nás upokojil a posilnil.

 Peter kráča po vode – A. Allori (zdroj WGoA)

Veľa ľudí sa bojí smrti. Smrti sa nikto z nás nevyhne. Žiadny lekársky či technický pokrok, diétna strava ani meditačné

techniky nás nezachránia pred smrťou. Strach zo smrti pramení najmä z toho, že nemáme istotu v posmrtný život. Ľudstvo bolo stvorené pre večný život s Bohom. Smrť je len vstupnou bránou k tomuto večnému životu. *Zároveň si však musíme uvedomiť, že Boh nám dal slobodnú vôľu.* Nechce, aby sme boli bábkami v jeho rukách. Miluje nás a rešpektuje našu slobodu. **Ak sa vo svojom pozemskom živote rozhodnem milovať Boha a žiť podľa jeho Slova, mám záruku večného života s Ním.** Keď žijeme v dobrom vzťahu s milujúcim Bohom, dokážeme prijať smrť s radosťou a pokojom, pretože tvárou v tvár uvidíme Toho, ktorého sme milovali v tomto živote. **„Milovaní, teraz sme Božími deťmi, a ešte sa neukázalo, čím budeme. Vieme však, že keď sa on zjaví, budeme mu podobní, lebo ho budeme vidieť takého, aký je.“** (1 Jn 3,2) Tak ako svätý Pavol, aj my máme túžiť po spojení s Pánom v živote i v smrti. **„Veď pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk.“** (Flp 1,21) Svätý páter Pio sa každý deň po prijatí svätého prijímania modlil: **„Pane, zostaň so mnou, lebo v hodine smrti chcem zostať spojený s Tebou.“**

Kresťan sa nemá znepokojovať ani strachovať zo smrti. Ježiš nám prisľúbil svoj pokoj. Jediné, čo musíme urobiť, je dôverovať Ježišovi a jeho prisľúbeniam. Boh je s nami aj vtedy, keď zomierame. Smrť nie je koniec, ale začiatok víťazného života s Bohom. John Milton to vyjadril slovami: **„Smrť je zlatý kľúč, ktorý otvára palác večnosti tým, ktorí dôverujú v Krista.“** Modlime sa za tých, ktorí majú strach zo smrti, aby odpovedali na Pánovu láskavú výzvu a dôverovali mu. Každoročným slávením nádherných veľkonočných tajomstiev sa utvrdzujeme v presvedčení, že **naš život je ukrytý s Kristom v Bohu, a preto máme myslieť na to, čo je hore, a nie na to, čo je na zemi** (porov. Kol 3,2).

Pre tých, ktorí sú pripútaní k veciam tohto sveta, úplne zaujatí *„svetskými vecami“*, môže byť realita smrti *„nočnou morou“*! **Zabudnime na to, čo je za nami a uháňajme za tým, čo je pred nami. Bežme k cieľu, za víťaznou cenou Božieho**

povolania zhora v Kristovi Ježišovi. (porov. Flp 3,13-14) „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ (1 Kor 2,9)

Mnohí ľudia v dnešnej dobe podliehajú panike z blížiaceho sa konca sveta. Mali by sme sa znepokojovať pri pomyslení na koniec sveta? Ježiš nám dal výstražné znamenia o konci sveta, no nie preto, aby sme sa znepokojovali a strachovali, ale **aby sme sa pripravili a žili svoj život tak, aby sme sa mohli stretnúť s Pánom, keď príde „koniec“**, či už tento „koniec“ nastane vo chvíli našej smrti alebo pri konci sveta. (Pozri tiež články „Znaky konca vekov“ a „Posledný súd“ v sekcii „Evanjelium“.)

Keďže tento život je pominuteľný, lebo **„naša vlasť je v nebi“** (Flp 3,20), *sústredme sa len na plnenie našej povinnosti: „Boha sa boj a jeho prikázania zachovávaj, lebo to je (povinnosť) každého človeka.“* (Kaz 12,13) Prežívajme každý deň s radostným vedomím Pánovej lásky a priazne. Takto sa náš život plný radosti a pokoja (aj keď okolo seba badáme „znamenia konca sveta“) stane svedectvom pre ostatných. **„Očakávame z neba jeho Syna, ktorého vzkriesil z mŕtvych; Ježiša, ktorý nás zachraňuje od budúceho hnevu.“** (porov. 1 Sol 1,10)

„Vo večnej pamäti bude spravodlivý, nebude sa báť zlej zvesti. Jeho srdce je pevné, dôveruje v Pána, bezpečné je jeho srdce, nebojí sa...“ (Ž 112,6-8) Áno, veľkú odmenu dosiahnu tí, ktorí milujú Pána a kráčajú po jeho cestách. Nemajme obavy z budúcnosti, lebo naša budúcnosť je bezpečná v Pánových rukách. Musíme sa len **„spoľahnúť na Pána a dobre robiť a budeme bývať v svojej krajine a tešiť sa z bezpečia“**. (porov. Ž 37,3)

Keď som bola mladé dievča, Boh ma viedol k rozhodnutiu, aby som zostala slobodná a mohla tak pracovať pre jeho kráľovstvo „nerušene pripútaná k Pánovi“ (porov. 1 Kor 7,35). Veľa mojich

príbuzných a priateľov „sa strachovalo“ o moju budúcnosť. Pamätám sa, ako mi raz jedna rehoľná sestra povedala: „Možno si myslíš, že zostať slobodná je dobré. Teraz si mladá, zdravá a máš prácu. Ale keď budeš stará alebo chorá, budeš to mať ťažké. Ak vstúpiš do kláštora, ostatné sestry ti pomôžu. Alebo ak sa vydáš, bude ti pomáhať tvoj manžel a deti. Žiť ako slobodná je však z dlhodobého hľadiska riskantné.“

Dobrotivý Duch Svätý vo mne mi hneď pripomenul jeden verš a tej sestre som odpovedala slovami žalmistu: „Pán, ktorému som odovzdala svoju dôveru ešte v detstve, **ma neodoženie v čase staroby a neopustí ma, keď mi sily ochabnú.**“ (porov. Ž 71,9) Tie slová som vyslovila pred 30 rokmi. Odvtedy už som zostarla a občas na mňa doľahla choroba, ale Pán zostal verný svojmu prisľúbeniu po celý môj život. Čím viac dôverujeme Pánovi a jeho prisľúbeniam, tým viac požehnaný bude náš život.

„Nie nás, Pane, nie nás, ale svoje meno osláv pre svoje milosrdenstvo a pre svoju vernosť.“ (Ž 115,1)

Mary Pereira